YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

9 päivänä maaliskuuta 2006 *

Asiassa C-493/04,

jossa on kyse EY 234 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Alankomaat) on esittänyt 9.6.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 1.12.2004, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

L. H. Piatkowski

vastaan

Inspecteur van de Belastingdienst grote ondernemingen Eindhoven,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Rosas sekä tuomarit J. Malenovský (esittelevä tuomari) ja J.-P. Puissochet,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: R. Grass,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Alankomaiden hallitus, asiamiehinään H. Sevenster ja C. Wissels,

– Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään D. Martin ja P. van Nuffel,

kuultuaan julkisasiamiehen 17.11.2005 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee EY:n perustamissopimuksen 48 ja 52 artiklan (joista on muutettuina tullut EY 39 ja EY 43 artikla) sekä sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97 (EYVL 1997, L 28, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.1998 annetulla

neuvoston asetuksella (EY) N:o 1606/98 (EYVL L 209, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1408/71), 14 c artiklan b alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Piatkowski ja Inspecteur van de Belastingdienst grote ondernemingen Eindhoven (Eindhovenin keskusveroviraston suurten yritysten yksikön päällikkö, jäljempänä Inspecteur) ja joka koskee niiden maksujen, jotka Piatkowskin on suoritettava Alankomaiden sosiaalivakuutusjärjestelmään, maksuperustan määrittämistä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

3 Asetuksen N:o 1408/71 13 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jollei 14 c tai 14 f artiklasta muuta johdu, henkilöt, joihin tätä asetusta sovelletaan, ovat vain yhden jäsenvaltion lainsäädännön alaisia – –."

4 Kyseisen asetuksen 14 c artikla sisältää erityissäännökset, joita sovelletaan samanaikaisesti yhden jäsenvaltion alueella palkatussa työssä oleviin ja toisen jäsenvaltion alueella itsenäisinä ammatinharjoittajina toimiviin henkilöihin.

5 Kyseisen 14 c artiklan b alakohdan mukaan samanaikaisesti yhden jäsenvaltion alueella palkatussa työssä oleva ja toisen jäsenvaltion alueella itsenäisenä ammatinharjoittajana toimiva henkilö on saman asetuksen liitteessä VII mainituissa tapauksissa sen jäsenvaltion lainsäädännön alainen, jonka alueella hän toimii palkatussa työssä, ja sen jäsenvaltion lainsäädännön alainen, jonka alueella hän toimii itsenäisenä ammatinharjoittajana.

6 Niiden asetuksen N:o 1408/71 liitteessä VII mainittujen tapausten joukossa, joissa henkilön sovelletaan samanaikaisesti kahden jäsenvaltion lainsäädäntöä, mainitaan liitteen 1 kohdassa itsenäinen ammatinharjoittaminen Belgiassa ja työskentely palkattuna työntekijänä toisessa jäsenvaltiossa.

Kansallinen lainsäädäntö

7 Alankomaiden yleisen vanhuuseläkelain (Algemene Ouderdomswet) 6 §:n 1 momentin b kohdan mukaan muualla kuin Alankomaissa asuva, joka on tuloverovelvollinen Alankomaissa tehdystä palkatusta työstä, on vakuutettuna lakisääteisessä järjestelmässä. Samoin on muiden sosiaalivakuutusta koskevien lakien osalta eli yleisen perhe-etuuslain (Algemene Kinderbijslagwet), yleisen perhe-eläkelain (Algemene Nabestaandenwet) ja yleisen erityisistä sairauskuluista annetun lain (Algemene wet bijzondere ziektekosten) mukaan.

8 Alankomaissa sosiaalivakuutusmaksujen perimistä sääntelee laki sosiaalivakuutuksen rahoittamisesta (Wet financiering volksverzekeringen, jäljempänä WFV).

9 WFV:n 6 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Vakuutettu on velvollinen maksamaan sosiaalivakuutusmaksut."

10 Tämän lain 7 §:ssä säädetään seuraavaa:

"Sosiaalivakuutusmaksun laskuperusteena ovat maksuvelvollisen maksutulot."

11 WFV:n 8 §:n mukaan maksutuloilla tarkoitetaan verotettavaa tuloa tai Alankomaiden tuloverolaissa (Wet op de inkomstenbelasting, jäljempänä WIB) tarkoitettua verotettavaa kotimaista tuloa.

12 WIB:n 49 §:n 1 momentin c kohdan 4 kohdan mukaan nettotulo, joka syntyy Alankomaihin sijoittautuneelta yhtiöltä olevista saatavista, on verotettavaa kotimaista tuloa, jos näiden tulojen saajalla on tässä yhtiössä 20 §:n a kohdassa tarkoitettu merkittäväksi määritelty intressi ja jos tämä intressi ei kuulu jonkin yrityksen varoihin.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

13 Piatkowski on Alankomaiden kansalainen, joka otti asuinpaikakseen vuodesta 1996 lukien Belgian, jossa hän harjoitti yhtiöiden johtajan ammattia. Belgian sosiaaliturvalainsäädännön mukaan tämä toiminta oli muuta kuin palkattua työtä.

14 Piatkowski toimi myös Alankomaihin sijoittautuneen Vanderheide Beheer BV -nimisen rajavastuuyhtiön (jäljempänä Vanderheide) johtajana; tämän yhtiön omistaa kokonaan Piatkowskin ja hänen puolisonsa puoliksi omistama belgialainen yhtiö. Tätä toimintaa, josta Piatkowski sai vuonna 1998 palkkaa, joka oli Alankomaissa tuloveron alaista, pidetään Alankomaiden sosiaalivakuutuslainsäädännössä palkattuna työnä.

15 Piatkowskilla oli saatava DuvedeC BV:ltä, joka oli Alankomaihin sijoittautunut yhtiö, jonka osakepääomasta 41 prosenttia oli Vanderheiden omistuksessa. Piatkowski sai vuonna 1998 tästä saatavasta korkosuorituksen (jäljempänä riidanalainen korkosuoritus), joka otettiin huomioon määritettäessä hänen maksutulojaan kyseiseltä vuodelta.

16 Piatkowski riitautti sen, että korkosuoritus otettiin huomioon, ja teki Inspecteurille valituksen. Asianomainen maksu vahvistettiin kuitenkin 17.3.2000 tehdyllä päätöksellä. Piatkowski nosti sitten kanteen Gerechtshof te 's–Hertogenboschissa. Hän väitti tässä tuomioistuimessa muun muassa, että asetuksen N:o 1408/71 mukaan Belgian kuningaskunnan eli sen jäsenvaltion, jossa on hänen asuinpaikkansa, toimivaltaisten viranomaisten on kannettava sosiaalivakuutusmaksu riidanalaisesta korkosuorituksesta.

17 Koska Gerechtshof te 's-Hertogenbosch katsoi, että on epävarmaa, onko yhteisön oikeuden mukaista, että riidanalaisista koroista peritään Alankomaissa sosiaalivakuutusmaksu, se päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Estääkö yhteisön oikeus ja erityisesti oikeus vapaaseen liikkuvuuteen sekä asetuksen N:o 1408/71 –– 14 c artiklan b alakohta sen, että Alankomaissa peritään sosiaalivakuutusmaksua korosta, jota yhtiö, jonka kotipaikka on Alankomaissa,

maksaa Belgiassa asuvalle henkilölle, johon sovelletaan asetuksen N:o 1408/71 14 c artiklan b alakohdan nojalla, tulkittuna yhdessä kyseisen asetuksen liitteessä VII olevan 1 kohdan kanssa, sekä Alankomaiden että Belgian sosiaaliturvalainsäädäntöä?"

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

18 Esitetyn kysymyksen sanamuodosta, kun se luetaan yhdessä ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen perustelujen kanssa, ilmenee, että Gerechtshof te 's-Hertogenbosch kysyy, onko työntekijöiden vapaata liikkuvuutta koskevaa EY:n perustamissopimuksen 48 artiklaa ja sijoittautumisvapautta koskevaa EY:n perustamissopimuksen 52 artiklaa sekä asetuksen N:o 1408/71 14 c artiklan b alakohtaa tulkittava siten, että niiden vastainen on sellainen Alankomaiden lainsäädäntö, jossa sosiaalivakuutusmaksun määräytymisperusteeseen sisällytetään pääasiassa kysymyksessä olevan kaltainen korkosuoritus, jonka Alankomaihin sijoittautunut yhtiö on maksanut Belgiassa asuvalle Alankomaiden kansalaiselle, joka kyseisen direktiivin mukaan ja hänen ammattitoimintansa luonne huomioon ottaen on näiden kahden jäsenvaltion sosiaaliturvalainsäädännön alainen, kun näiden korkojen osalta ei ole olemassa selvää liittymäperustetta siihen jäsenvaltioon, johon kyseinen yhtiö on sijoittautunut.

19 Ensiksi on syytä muistuttaa, että asetuksen N:o 1408/71 tarkoituksena on sen johdanto-osan toisen ja neljännen perustelukappaleen mukaan työntekijöiden ja itsenäisten ammatinharjoittajien vapaan liikkuvuuden toteuttaminen Euroopan yhteisössä; samalla tarkoituksena on kuitenkin kunnioittaa jäsenvaltioiden sosiaaliturvalainsäädäntöjen ominaispiirteitä. Kuten tämän asetuksen viidennestä, kuudennesta ja kymmenennestä perustelukappaleesta ilmenee, pääsääntönä on asetuksen mukaan se, että työntekijöitä kohdellaan yhdenvertaisesti eri jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen perusteella, ja siksi asetuksella pyritään parhaalla mahdollisella tavalla turvaamaan kaikkien jäsenvaltion alueella työskentelevien työntekijöiden yhdenvertainen kohtelu ja estämään se, että oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen käyttäville työntekijöille aiheutuu haittoja tämän oikeuden käyttämisestä (ks. asia C-68/99, komissio v. Saksa, tuomio 8.3.2001, Kok. 2001, s. I-1865, 22 ja 23 kohta ja asia C-249/04, Allard, tuomio 26.5.2005, Kok. 2005, s. I-4535, 31 kohta).

20 Asetuksella N:o 1408/71 perustettu järjestelmä on siis vain yhteensovittava, ja tämän asetuksen II osastossa määritetään yksi tai useampi lainsäädäntö, jota sovelletaan sellaisiin palkattuihin työntekijöihin tai itsenäisiin ammatinharjoittajiin, jotka käyttävät erilaisissa olosuhteissa liikkumisvapauttaan. Tällaiselle järjestelmälle on ominaista, että harjoitetun toiminnan perusteella suoritettavien sosiaalivakuutusmaksujen suuruus vaihtelee sen jäsenvaltion mukaan, jossa tätä toimintaa osittain tai kokonaan harjoitetaan tai sen sosiaaliturvalainsäädännön mukaan, jota tähän toimintaan sovelletaan (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Saksa, tuomion 29 kohta ja yhdistetyt asiat C-393/99 ja C-394/99, Hervein ym., tuomio 19.3.2002, Kok. 2002, s. I-2829, 52 kohta).

21 Asetuksen N:o 1408/71 sovellettavan lainsäädännön määrittämistä koskevan II osaston aloittaa asetuksen 13 artikla, jonka 1 kohdassa säädetään, että jollei 14 c tai 14 f artiklasta muuta johdu, henkilöt, joihin tätä asetusta sovelletaan, ovat vain yhden jäsenvaltion lainsäädännön alaisia. Kuten erityisesti saman asetuksen johdanto-osan viidennestä, kahdeksannesta ja kymmenennestä perustelukappaleesta ilmenee, tämän yhden ainoan sovellettavan sosiaaliturvalainsäädännön säännön tarkoituksena on nimenomaan estää erilainen kohtelu, joka yhteisön alueella liikkuvien työntekijöiden ja ammatinharjoittajien osalta on seurausta sovellettavien lainsäädäntöjen osittaisesta tai kokonaisesta päällekkäisyydestä (ks. vastaavasti asia C-169/98, komissio v. Ranska, tuomio 15.2.2000, Kok. 2000, s. I-1049, 43 kohta). Siten asetuksen N:o 1408/71 14 a artiklan 2 kohdan mukaisesti tavallisesti kahden tai useamman jäsenvaltion alueella itsenäisenä ammatinharjoittajana toimiva henkilö on sen jäsenvaltion lainsäädännön alainen, jonka alueella hän asuu (ks. asia C-340/94, De Jaeck, tuomio 30.1.1997, Kok. 1997, s. I-461, 11 kohta).

22 Asetuksen N:o 1408/71 14 c artiklan b alakohdassa säädetään kuitenkin, että henkilö, joka samanaikaisesti on palkatussa työssä yhden jäsenvaltion alueella ja toimii itsenäisenä ammatinharjoittajana toisen jäsenvaltion alueella, on liitteessä VII mainituissa tapauksissa kunkin jäsenvaltion lainsäädännön alainen. Siten kyseisen henkilön on suoritettava ne sosiaaliturvamaksut, jotka kummankin jäsenvaltion lainsäädännössä on säädetty hänen maksettavakseen (em. asia De Jaeck, tuomion 39 kohta).

23 Pääasiassa kysymyksessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa on kiistatonta, että Piatkowski on samanaikaisesti palkatussa työssä Alankomaissa ja toimii itsenäisenä ammatinharjoittajana Belgiassa ja kuuluu näin ollen asetuksen N:o 1408/71 liitteessä VII olevassa 1 kohdassa tarkoitetun tapauksen alaan, näistä samoista kyseisen asetuksen säännöksistä seuraa, että asianomainen voidaan velvoittaa maksamaan Alankomaiden sosiaalivakuutuslainsäädännön mukaiset maksut, vaikka hän maksaa Belgian sosiaalivakuutuslainsäädännön mukaisia maksuja.

24 On siis tutkittava, sulkeeko asetuksen N:o 1408/71 14 c artiklan b alakohta pois sen, että työntekijä voi saman tulon osalta olla velvollinen maksamaan kahden kysymyksessä olevan lainsäädännön samanaikaisesta soveltamisesta aiheutuvat sosiaalivakuutusmaksut.

25 Tältä osin on todettava kansallisen tuomioistuimen tavoin, että asetuksen N:o 1408/71 14 c artiklan b alakohdan siinä versiossa, jota sovellettiin pääasian tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, ei, toisin kuin sen aiemmassa versiossa, säädetä, että kunkin jäsenvaltion lainsäädäntöä sovelletaan vain "niiden alueella harjoitettavan toiminnan osalta".

26 Yhteisön oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on (em. asia De Jaeck, tuomion 17 kohta ja asia C-17/03, VEMW ym., tuomio 7.6.2005, Kok. 2005, s. I-4983, 41 kohta).

27 Asetuksen N:o 1408/71 14 c artiklan b alakohdan tulkitseminen siten, että se mahdollistaa kaksi maksuvelvoitetta saman tulon osalta, aiheuttaisi haittaa työntekijöille, jotka käyttävät oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen, ja olisi näin ollen selvästi tämän direktiivin vastaista. Kuten yhteisöjen tuomioistuin on todennut asetuksen 14 d artiklan 2 kohdan osalta, siinä velvoitetaan jäsenvaltiot kohtelemaan

työntekijöitä, joihin sovelletaan 14 c artiklan b alakohtaa, yhdenvertaisesti sellaisiin työntekijöihin nähden, jotka harjoittavat kaikkea toimintaansa yhdessä ainoassa jäsenvaltiossa (ks. vastaavasti em. asia Hervein ym., tuomion 61 kohta).

28 Näistä säännöksistä seuraa implisiittisesti, mutta väistämättä, että asetuksen N:o 1408/71 liitteessä VII tarkoitetuissa tapauksissa vakuutettu on sen jäsenvaltion, jossa hän toimii palkatussa työssä, lainsäädännön alainen tämän toiminnan osalta, ja sen jäsenvaltion, jossa hän toimii itsenäisenä ammatinharjoittajana, lainsäädännön alainen tämän toiminnan osalta.

29 Näin ollen siltä osin kuin kysymys on palkkatyöstä saaduista tuloista ja itsenäisestä ammatinharjoittamisesta saaduista tuloista, joista ei missään tapauksessa voida periä kahta sosiaalivakuutusmaksua, kukin jäsenvaltio voi periä maksuja vain omalta alueeltaan saaduista tuloista (ks. vastaavasti em. asia De Jaeck, tuomion 40 kohta).

30 On riidatonta, että riidanalaisesta korkosuorituksesta ei ole suoritettava sosiaalivakuutusmaksuja Belgiassa. Tästä seuraa, että vaikka oletettaisiinkin, että tämän tuomion edellisessä kohdassa mainittua kahden maksun kieltoa sovellettaisiin paitsi palkkatyöstä saatuihin tuloihin ja itsenäisestä ammatinharjoittamisesta saatuihin tuloihin, myös asetuksen N:o 1408/71 14 c artiklan b alakohdan soveltamisalaan kuuluvien henkilöiden kaikkiin tuloihin, kysymyksessä oleva Alankomaiden lainsäädäntö ei missään tapauksessa ole tämän säännön vastainen.

31 Näin ollen se, että kyseiseen asetukseen ei sisälly lainkaan liittymäperustetta Alankomaissa korkoina saatujen tulojen osalta, ei itsessään voi estää sitä, että tämän jäsenvaltion lainsäädännössä asetetaan nämä tulot sosiaalivakuutusmaksun alaisiksi.

32 Koska yhteisön oikeus ei vaikuta jäsenvaltioiden toimivaltaan säätää sosiaaliturvajärjestelmistään (asia C-385/99, Müller-Fauré ja van Riet, tuomio 13.5.2003, Kok. 2003, s. I-4509, 100 kohta), yhteisön tasolla toteutetun harmonisoinnin puuttuessa kyseessä olevan jäsenvaltion lainsäädännössä on määritettävä kansallisen sosiaaliturvajärjestelmän piiriin kuulumista koskevan oikeuden tai velvollisuuden edellytykset sekä siihen kuuluvien henkilöiden maksettavana olevien maksujen taso (ks. erityisesti asia C-512/03, Blanckaert, tuomio 8.9.2005, Kok. 2005, s. I-7685, 49 kohta) ja tulot, jotka on otettava huomioon sosiaalivakuutusmaksuja laskettaessa (asia C-18/95, Terhoeve, tuomio 26.1.1999, Kok. 1999, s. I-345, 51 kohta).

33 Tärkeää on vain, että asianomaisen jäsenvaltion on toimivaltaansa käyttäessään noudatettava yhteisön oikeutta (ks. esim. em. asia Terhoeve, tuomion 34 kohta ja asia C-227/03, Van Pommeren-Bourgondiën, tuomio 7.7.2005, Kok. 2005, s. I-6101, 39 kohta).

34 Tältä osin yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että EY:n perustamissopimuksessa ei taata työntekijälle, että mikäli hän toimii useassa jäsenvaltiossa tai siirtää toimintojaan toiseen jäsenvaltioon, tätä kohdeltaisiin neutraalisti sosiaaliturvan alalla. Jäsenvaltioiden sosiaaliturvalainsäädäntöjen väliset eroavuudet huomioon ottaen tällainen toisessa jäsenvaltiossa toimiminen tai toiminnan siirtäminen toiseen jäsenvaltioon voi olla työntekijälle sosiaaliturvan osalta enemmän tai vähemmän edullista tai epäedullista. Tästä seuraa, että myös tilanteissa, joissa tällaisen lainsäädännön soveltaminen on siis epäedullisempaa, lainsäädäntö on edelleen yhteensopiva EY:n perustamissopimuksen 48 ja 52 artiklan kanssa, jos sillä ei aseteta tällaista työntekijää epäedullisempaan asemaan verrattuna työntekijöihin, jotka harjoittavat kaikkea toimintaansa siinä jäsenvaltiossa, jossa sitä sovelletaan, tai verrattuna työntekijöihin, joihin sitä sovellettiin jo aikaisemmin, ja jos sen vaikutuksena ei ole pelkästään sosiaaliturvamaksujen maksaminen ilman että niistä koituu asianomaisille mitään etua (ks. vastaavasti em. asia Hervein ym., tuomion 51 kohta).

35 Käsiteltävänä olevassa tapauksessa on ensiksi todettava, että WIB:n 49 §:n 1 momentin c kohdan 4 alakohtaa, jonka mukaan Alankomaihin sijoittautuneelta

yhtiöltä olevista saatavista syntyvät tulot ovat osa tuloa, josta on maksettava sosiaaliturvamaksuja, sovelletaan erotuksetta kaikkiin näiden tulojen saajiin ilman, että Piatkowskin kaltaisia työntekijöitä, jotka ovat käyttäneet oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen, asetettaisiin huonompaan asemaan kuin niitä työntekijöitä, jotka harjoittavat kaikkea toimintaansa tässä jäsenvaltiossa.

36 On kiistatonta, että asianomaisen Alankomaissa maksamat sosiaalivakuutusmaksut antavat hänelle tässä jäsenvaltiossa oikeuden sosiaaliturvaan, joka täydentää hänen Belgiassa saamaansa sosiaaliturvaa, joten niiden maksamisesta on hänelle etua.

37 Vaikuttaa tosin siltä, että riidanalaisen korkosuorituksen huomioon ottaminen siinä maksutulossa, joka on niiden sosiaalivakuutusmaksujen maksuperuste, jotka Piatkowskin on suoritettava, ei sellaisenaan avaa hänelle oikeutta täydentäviin sosiaaliturvaetuuksiin Alankomaissa niihin etuuksiin nähden, jotka hän jo saa tässä jäsenvaltiossa. Tämä tilanne on kuitenkin seurausta, kuten tämän tuomion 32 kohdassa on todettu, yhtäältä kullakin jäsenvaltiolla säilyvästä toimivallasta määritellä sosiaaliturvajärjestelmään kuuluvien henkilöiden maksettavana olevien maksujen taso ja tulot, jotka on otettava huomioon näiden maksujen määrittämiseksi. Sosiaaliturvan ulottuvuudella ja sosiaalivakuutusmaksujen täsmällisellä laskutavalla ei ole merkitystä silloin, kun näiden maksujen suorittamisvelvollisuuden vastapainona on tarjolla oleva kokonaisvaltainen sosiaaliturva.

38 Toisaalta se, että pääasiassa sosiaaliturvan laajuus on riippumaton suoritettujen sosiaalivakuutusmaksujen määrästä, on ominaista sosiaaliturvajärjestelmälle, joka perustuu yhteisvastuuperiaatteeseen.

39 Näin ollen pääasiassa kysymyksessä oleva Alankomaiden lainsäädäntö ei loukkaa EY:n perustamissopimuksen 48 ja 52 artiklassa taattua henkilöiden vapaan liikkuvuuden periaatetta.

40 Kansallisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen on siis vastattava, että EY:n perustamissopimuksen 48 ja 52 artiklaa, jotka koskevat työntekijöiden vapaata liikkuvuutta ja vastaavasti sijoittautumisvapautta, sekä asetuksen N:o 1408/71 14 c artiklan b alakohtaa on tulkittava siten, että niiden vastainen ei ole sellainen Alankomaiden lainsäädäntö, jossa sosiaalivakuutusmaksun määräytymisperusteeseen sisällytetään pääasiassa kysymyksessä olevan kaltainen korkosuoritus, jonka Alankomaihin sijoittautunut yhtiö on maksanut Belgiassa asuvalle Alankomaiden kansalaiselle, joka kyseisen direktiivin mukaan ja hänen ammattitoimintansa luonne huomioon ottaen on näiden kahden jäsenvaltion sosiaaliturvalainsäädännön alainen.

Oikeudenkäyntikulut

41 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä yhteisöjen tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

EY:n perustamissopimuksen 48 ja 52 artiklaa (joista on muutettuina tullut EY 39 ja EY 43 artikla), jotka koskevat työntekijöiden vapaata liikkuvuutta ja vastaavasti sijoittautumisvapautta, sekä sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.12.1996 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 118/97, sellaisena kuin se on muutettuna 29.6.1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 1606/98, 14 c artiklan b alakohtaa on tulkittava siten, että niiden vastainen ei ole sellainen Alankomaiden lainsäädäntö, jossa sosiaalivakuutusmaksun määräytymisperusteeseen sisällytetään pääasiassa kysymyksessä olevan kaltainen korkosuoritus, jonka Alankomaihin sijoittautunut yhtiö on maksanut Belgiassa asuvalle Alankomaiden kansalaiselle, joka kyseisen direktiivin mukaan ja hänen ammattitoimintansa luonne huomioon ottaen on näiden kahden jäsenvaltion sosiaaliturvalainsäädännön alainen.

Allekirjoitukset